

PEDRO CRUZ VILLALÓN
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2011. március 1-je¹

Tartalomjegyzék

I – Jogi háttér	I - 7157
A – Az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény (a továbbiakban: EJEE)	I - 7157
B – Az uniós jog	I - 7158
C – A nemzeti jog	I - 7160
II – A tényállás	I - 7162
III – Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések	I - 7163
IV – A Bíróság előtti eljárás	I - 7163
V – Észrevételek	I - 7164
VI – Értékelés	I - 7165
A – Előzetes észrevétel	I - 7165
B – A 2005/85/EK irányelv érvényessége: az irányelv 39. cikkének az Alapjogi Charta 47. cikkével való összevetése	I - 7167
C – Az irányelv 39. cikke hatályának értelmezése a 2006. május 5-i luxemburgi tör- vény 20 cikkének (5) bekezdésével való összehasonlításban	I - 7170
VII – Véggövetkeztetések	I - 7174

1 – Eredeti nyelv: spanyol.

1. Az Európai Unió Alapjogi Chartájának elsődleges jogként való hatályba lépése még inkább szükségessé tette, hogy tovább folytatódjon az uniós jog kategóriáinak és elveinek hozzáigazítása azon követelményekhez, amelyek az alapvető jogoknak a közösségi jog érvényességét meghatározó tényezőként való megjelenéséből erednek.

I – Jogi háttér

A – Az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény (a továbbiakban: EJEE)

2. A jelen ügy megfelelő alkalmat kínál arra, hogy megkíséreljük egy alapvető jog – ebben az esetben a hatékony jogorvoslathoz való jog – fogalmának az Unió és a tagállamok szintjén (de bizonyos nemzetközi szerződések esetében is) részét képező különböző pozitív jogi kifejezések egységbe foglalását. E kifejezések megfogalmazásuk alaki változatosságán túl tartalmukban csak az olyan folyamat végső eredményeként lehet értelmezni, amely során viszonylag önálló, jogot alkotó testületek különböző szakaszokban, különböző szinteken működnek közre. Következésképpen olyan területen kell mozognunk, ahol különösen érzékelhető az uniós jog egységbe foglaló természete, és ezzel együtt annak szükségessége, hogy igazi rendszerező és rendszerszemléletű megközelítésben foglalkozzunk a valóság ugyanazon szeptétét jogszerűen szabályozó sokféle norma legjobb kifejezésének megvalósításával².

3. 6.1. cikk a következők szerint rendelkezik:

„Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően. [...]”

4. 13. cikk rendelkezése szerint:

„Bárkinek, akinek a jelen Egyezményben meghatározott jogait és szabadságait megsértették, joga van ahhoz, hogy a hazai hatóság előtt a jogsérelem hatékony orvoslását kérje az esetben is, ha e jogokat hivatalos minőségben eljáró személyek sértették meg.”

2 – A kérdés jelentősége miatt kiterjedt szakirodalmi vitát gerjeszt, néhány e vonatkozású tanulmányt is meg lehet már említeni. Például Rolla, G., „La Carta de Derechos Fundamentales de la Unión Europea y el Convenio Europeo de Derechos Humanos: Su contribución a la formación de una jurisdicción constitucional de los derechos y libertades” *Revista Europea de Derechos Fundamentales*, 15. szám (2010), 15–39. o.; Genevois, B., „La Convention européenne des droits de l’homme et la Charte des droits fondamentaux de l’Union européenne: complémentarité ou concurrence?”, *Revue Française de Droit Administratif*, 3. szám (2010), 437–444. o.; García Roca, F. J., és Fernández Sánchez, P. A. (szerk.), *Integración europea a través de derechos fundamentales: de un sistema binario a otro integrado*, Centro de Estudios Políticos y Constitucionales, Madrid, 2009.

B – Az uniós jog

5. Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikke értelmében:

„Mindenkinek, akinek az Unió joga által biztosított jogait és szabadságait megsértették, az e cikkben megállapított feltételek mellett joga van a bíróság előtti hatékony jogorvoslatához.

Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által megelőzően létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja. Mindenki-
nek biztosítani kell a lehetőséget tanácsadás, védelem és képviselő igénybevételéhez. [...]”

6. A 2005. december 1-jei 2005/85/EK tanácsi irányelv (11) és (27) preambulumbekzdése értelmében³:

„(11) A tagállamoknak és a menedékkérőknek egyaránt az áll érdekében, hogy a menedékjog iránti kérelmeket a lehető legrövidebb időn belül elbírálják. A menedékjog iránti kérelmek elbírálati

3 – A menekültstátusz megadására és visszavonására vonatkozó tagállami eljárások minimumszabályairól szóló irányelv (HL L 326., 13. o.).

eljárásának megszervezése a tagállamok mérlegelési jogkörében marad annak érdekében, hogy nemzeti szükségleteiknek megfelelően bármely kérelem elbírálatát előtérbe helyezhessék vagy felgyorsíthassák, ezen irányelv előírásainak figyelembe vételével.

[...]

(27) A közösségi jog egyik alapelvét tükrözi, hogy a menedékjog iránti kérelmekkel és a menekültstátusz visszavonásával kapcsolatos döntések ellen a Szerződés 234. cikke értelmében [helyesen: döntések a Szerződés 234. cikke értelmében] bíróság előtti hatékony jogorvoslat tárgyát képezik. A jogorvoslat hatékonysága – a megfelelő tények vizsgálatára is tekintettel – összességében az egyes tagállamok közigazgatási és igazságügyi rendszerétől függ.”

7. A 2005/85/EK irányelv 23. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) A tagállamok a menedékjog iránti kérelmeket vizsgálati eljárásban dolgozzák fel a II. fejezetben foglalt alapelvekkel és garanciákkal összhangban.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy – a megfelelő és teljes vizsgálat követelményeinek sérelme nélkül – az ilyen eljárások a lehető legrövidebb időn belül lezáruljanak.

A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben hat hónapon belül nem kerül sor határozathozatalra, úgy az érintett kérelmezőt

a) tájékoztatják a késedelemről, vagy

b) kérelmére tájékoztatást kap [helyesen: tájékoztatják] arról a határidőről, amelyen belül kérelme ügyében határozat meghozatalára számíthat. Az ilyen tájékoztatás nem jelent kötelezettséget a tagállam számára az érintett kérelmező felé, hogy a jelzett határidőn belül a határozatot meg hozzák.

(3) A tagállamok – a II. fejezet alapelveivel és garanciáival összhangban – elsőbbséget biztosíthatnak azoknak a vizsgálatoknak, vagy meggyorsíthatják azokat a vizsgálatokat, amelyekben a kérelem megalapozottnak tűnik, vagy a kérelmezőnek különleges igényei vannak.

(4) Ezenfelül a tagállamok elrendelhetik, hogy a II. fejezet alapelveivel és garanciáival összhangban a vizsgálati eljárások elsőbbséget élvezzenek vagy azokat gyorsítva folytatásá le, ha:

[...]

b) a kérelmező a 2004/83/EK irányelv alapján egyértelműen nem minősül menekültnek vagy egyetlen tagállamban sem jogosult menekültstátuszra; vagy

c) a menedékjog iránti kérelem megalapozatlannak minősül:

i. mivel a kérelmező a 29., 30. és 31. cikk szerinti biztonságos származási országból származik, vagy

ii. mert az ország, mely nem tagállam, a kérelmező szempontjából biztonságos harmadik országnak minősül a 28. cikk (1) bekezdésében foglaltak sérelme nélkül; vagy

d) a kérelmező félrevezette a hatóságokat a személyazonosságára, illetve állampolgárságára vonatkozó hamis információ szolgáltatásával, vagy hamis dokumentumok benyújtásával, illetve olyan fontos információk vagy dokumentumok vizsgáztatásával, amelyek hátrányosan befolyásolhatták volna a határozathozatalt;

[...]”

8. A 2005/85/EK irányelv 39. cikke a következők szerint rendelkezik:

„(1) A tagállamok biztosítják a menedékkérők részére a bíróság vagy törvényszék előtti [helyesen: bíróság előtti] hatékony jogorvoslathoz való jogot az alábbiakkal szemben:

a) a menedékjog iránti kérelem ügyében hozott határozat tárgyában, beleértve, ha a határozat:

i. a 25. cikk (2) bekezdése alapján a kérelem elfogadhatatlanságát állapítja meg;

ii. meghozatalára a 35. cikk (1) bekezdésében meghatározott módon a tagállam határára vagy a tranzitónáiban kerül sor;

iii. a további vizsgálatnak nem ad helyt a 36. cikk értelmében;

b) a menedékjog iránti kérelem vizsgálata folytatásának megtagadása a 19. és 20. cikk alapján történt lezárását követően;

c) ismételt menedékjog iránti kérelem további vizsgálatának megtagadását kimondó határozat a 32. és 34. cikkek alapján;

d) a 35. cikk (2) bekezdése szerinti eljárások keretében a belépés engedélyezését megtagadó határozat;

e) a menekültstátusz visszavonását kimondó határozat a 38. cikk értelmében.

[...]

„(1) A miniszter a nemzetközi védelem iránti kérelem megalapozottságáról indokolt határozatban dönt, amelyet írásban közölnek a kérelmezővel. A kérelem elutasítása esetén a határozatnak kifejezetten tartalmaznia kell a jogorvoslathoz való jogról szóló tájékoztatást. [...] A miniszter elutasító határozata magában foglalja az ország területéről történő kiutasítást elrendelő határozatot a 1972. március 28-i módosított törvény alapján.

[...]

(3) A nemzetközi védelem iránti kérelmet elutasító határozatokkal szemben a tribunal adminisztratívnál (közigazgatási bíróság) megváltoztatás iránti kereset terjeszthető elő. A kiutasítást elrendelő határozattal szemben a tribunal adminisztratívnál megsemmisítés iránti kereset terjeszthető elő. A két keresetet közös keresetlevélben kell előterjeszteni, ellenkező esetben az önálló kereset elfogadhatatlannak minősül. A keresetet a közléstől számított egy hónapon belül kell előterjeszteni. A keresetindítási határidő és a határidőben előterjesztett kereset felfüggesztő hatályú. [...]

C – A nemzeti jog

9. A menedékjogról és a védelem egyéb formáiról szóló, 2006. május 5-i luxemburgi törvény⁴ 19. cikkében a következőképpen rendelkezik:

⁴ – A 2007. július 17-i (*Mémorial A*, 121. sz.) és a 2008. augusztus 29-i (*Mémorial A*, 138. sz.) törvénnyel módosított 2006. május 9-i törvény (*Mémorial A*, 78. sz.).

(4) A tribunal adminisztratív határozataival szemben fellebbezést a Cour administrative-nál (közigazgatási felsőbíróság) mint a megsemmisítés iránti kérelmet elbíráló bíróságnál lehet előterjeszteni. A fellebbezést a hivatal értesítésétől számított egy hónapon belül kell előterjeszteni. [...] A fellebbezés előterjesztésére rendelkezésre álló határidő és a határidőben előterjesztett fellebbezés felfüggesztő hatályú.”

10. A törvény 20. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) A miniszter a nemzetközi védelem iránti kérelem megalapozottságáról gyorsított eljárás keretében dönt az alábbi esetekben:

[...]

b) ha nyilvánvaló, hogy a nemzetközi védelem által biztosított jogálláshoz előírt feltételeknek a kérelmező nem felel meg;

[...]

d) ha a kérelmező félrevezette a hatóságokat a személyazonosságára, illetve állampolgárságára vonatkozó hamis információ szolgáltatásával, vagy hamis dokumentumok benyújtásával, illetve olyan fontos információk vagy dokumentumok vizsgáztatásával, amelyek hátrányosan befolyásolhatták volna a határozathozatalt;

[...]

(2) A miniszter a tudomásszerzés napjától számított legkésőbb két hónapon belül köteles határozatot hozni, amennyiben a kérelmező tekintetében a fenti (1) bekezdésben foglalt valamelyik eset fennáll. A miniszter indokolt határozattal dönt, amelyet írásban közölnek a kérelmezővel. A kérelem elutasítása esetén a

határozatnak kifejezetten tartalmaznia kell a jogorvoslathoz való jogról szóló tájékoztatást. A miniszter elutasító határozata magában foglalja a kiutasítást elrendelő határozatot az 1972. március 28-i módosított törvény rendelkezései alapján [...].

[...]

4) A nemzetközi védelem iránti kérelmet gyorsított eljárásban elutasító határozatokkal szemben a tribunal adminisztratívnál megváltoztatás iránti kereset terjeszthető elő. A kiutasítást elrendelő határozattal szemben a tribunal adminisztratívnál megsemmisítés iránti kereset terjeszthető elő. A két kereset közös keresetlevélben kell előterjeszteni, ellenkező esetben az önálló kereset elfogadhatatlannak minősül. A keresetet a közléstől számított tizenöt napon belül kell előterjeszteni. A tribunal adminisztratíva a kereset előterjesztésétől számított két hónapon belül határoz. [...] A keresetindítási határidő és a határidőben előterjesztett kereset felfüggesztő hatályú. A tribunal adminisztratív határozataival szemben nincs helye fellebbezésnek

5) A miniszternek a nemzetközi védelem iránti kérelem megalapozottságának gyorsított eljárás keretében való elbírálását elrendelő határozatával szemben nincs helye semmilyen jogorvoslatnak.”

II – A tényállás

11. 2009. augusztus 19-én B. Samba Diouf, mauritániai állampolgár a menedéjogról és a védelem egyéb formáiról szóló, 2006. május 5-i módosított törvény (a továbbiakban: 2006. évi törvény) alapján nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be a Ministère des Affaires étrangères et de l'Immigration du Grand Duché de Luxembourg (a Luxemburgi Nagyhercegség külügy- és bevándorlásügyi minisztériuma) illetékes szervezeti egységéhez. Azt állította, hogy rabszolgaság elől menekülve hagyta el Mauritániát, és Európában kívánt letelepedni, hogy jobb körülmények között éljen, és családot alapítson, illetve félt attól, hogy korábbi munkáltatója, akitől 3000 eurót lopott azért, hogy eljuthasson Európába, megkeresteti és megöleti őt.

12. A Ministre du Travail, de l'Emploi et de l'Immigration (a munka-, foglalkoztatási és bevándorlásügyi miniszter) a 2009. november 18-án kelt határozatában elutasította B. Samba Diouf kérelmét a 2006. évi törvény 20. cikkének b) és d) pontja alapján, mivel egyrészt hamisított útlevelet használt, félrevezetve ezzel a hatóságokat, másrészt a felhozott indokok gazdasági jellegűek voltak és nem feleltek meg a nemzetközi védelmet alá támasztó követelményeknek.

13. A november 18-i határozatot a miniszter gyorsított eljárásban hozta meg, és az egyúttal tartalmazta az ország területéről történő kiutasítást elrendelő határozatot.

14. B. Samba Diouf a hivatkozott határozat ellen a tribunal administratif de Luxembourghoz (luxemburgi közigazgatási bíróság) benyújtott keresetében kérelmezte 1) a gyorsított eljárásban való elbírálást elrendelő határozat megsemmisítését, 2) a nemzetközi védelemben való részesítést elutasító határozat megváltoztatását vagy megsemmisítését és 3) az ország területéről történő kiutasítást elrendelő határozat megsemmisítését.

15. A tribunal administratif megállapítja, hogy a 2006. évi törvény 20. cikkének (5) bekezdése alapján kétségek merülnek fel a 2005/85/EK irányelv 39. cikkének a hatékony jogorvoslattal kapcsolatban történő értelmezését illetően, mivel az előbbi nem biztosítja a nemzetközi védelem iránti kérelem megalapozottságának tárgyában való döntés gyorsított eljárásban való meghozatalát elrendelő határozat elleni jogorvoslatot.

16. A tribunal administratif hangsúlyozza, hogy a gyorsított eljárás alkalmazását elrendelő határozat következményekkel jár az érdekeltre nézve, mivel egyrészt a kereset közigazgatási bírósághoz való benyújtásának határideje a rendes eljárásban meghatározott egy hónapról tizenöt napra csökken, másrészt a szokásos kétfokú bírósági eljárás helyett csupán egyfokú eljárást tesz lehetővé.

17. Kizárva annak lehetőségét, hogy a 2006. évi törvény megengedné legalább azon értelmezést, mely szerint a gyorsított eljárás alkalmazását elrendelő határozat közvetett módon megtámadható az érdemi határozat ellen benyújtott keresettel, mivel álláspontja szerint a törvényhozó akaratából került sor e megtámadhatóság kizárására, a tribunal adminisztratív az alábbi kérdéseket terjesztette elő előzetes döntéshozatalra:

2006. május 5-i módosított törvény 20. cikkének (5) bekezdése vezetett be, amelynek alkalmazásában a menedékkérő nem élhet bírósági jogorvoslattal a közigazgatási hatóságnak a nemzetközi védelem iránti kérelem megalapozottságának gyorsított eljárásban való elbírálását elrendelő határozatával szemben?”

III – Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

18. „Úgy kell-e értelmezni a 2005/85/EK irányelv 39. cikkét, miszerint azzal ellentétes az a nemzeti rendelkezés, amelyet a Luxemburgi Nagyhercegség területén a menedékgjogról és a védelem egyéb formáiról szóló, 2006. május 5-i módosított törvény 20. cikkének (5) bekezdése vezetett be, amelynek alkalmazásában a menedékkérő nem élhet bírósági jogorvoslattal a közigazgatási hatóságnak a nemzetközi védelem iránti kérelem megalapozottságának gyorsított eljárásban való elbírálását elrendelő határozatával szemben?”

Nemleges válasz esetén a hatékony jogorvoslat alapelvét az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-i európai egyezmény 6. és 13. cikkéből merítő közösségi jog szempontjából úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, amelyet a Luxemburgi Nagyhercegség területén a menedékgjogról és a védelem egyéb formáiról szóló,

IV – A Bíróság előtti eljárás

19. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem 2010. február 5-én érkezett a Bírósághoz.

20. B. Samba Diouf, a Bizottság és a Luxemburgi Nagyhercegség, a Németországi Szövetségi Köztársaság, a Holland Királyság, illetve a Görög Köztársaság kormányai terjesztettek elő észrevételeket.

21. A 2011. január 19-i tárgyaláson B. Samba Diouf, a luxemburgi kormány és a Bizottság perbeli képviselői előadták szóbeli észrevételeiket.

V – Észrevételek

22. B. Samba Diouf szerint a 2005/85/EK irányelv 39. cikke alapján a tagállamok a hatékony jogorvoslathoz való jogot nemcsak a menedéjog iránti kérelem ügyében hozott érdemi határozattal szemben kötelesek biztosítani, hanem azon határozattal szemben is, amely a kérelem elbírálása tekintetében gyorsított eljárás alkalmazásáról dönt, különösképpen, ha a jelen esethez hasonlóan a hivatkozott határozat a kérelem érdemét érintő indokokon alapszik. A tribunal adminisztratív álláspontjával egyezően B. Samba Diouf úgy véli, hogy a luxemburgi jog az érdemi határozat megtámadása esetén sem teszi lehetővé a gyorsított eljárás alkalmazását elrendelő határozat bírósági felülvizsgálatát, következésképpen a határozat elfogadásának alapját képező érdemi jogalapok tekintetében a bíróság semmiképpen nem dönthet.

23. Másrészt B. Samba Diouf az állítja, hogy amennyiben a menedéjog iránti kérelem elutasításának tárgyalásakor a tribunal adminisztratív mégis dönthetne a kérelem gyorsított eljárásban való elbírálását elrendelő határozattal kapcsolatban, ez az egyenlőség elvének elfogadhatatlan megsértéséhez vezetne, mivel a rendes eljárásban hozott határozatokkal szembeni kereset benyújtása tekintetében meghatározott egy hónapos határidővel szemben a gyorsított eljárásban hozott

határozattal szembeni kereset benyújtására tizenöt napos határidő van. Ehhez hozzá kell tenni, hogy a második esetben nincs lehetőség kétfokú bírósági eljárásra.

24. A Luxemburgi Nagyhercegség, a Németországi Szövetségi Köztársaság, a Holland Királyság és a Görög Köztársaság kormányai, valamint a Bizottság egyetértenek abban, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre nemmel kell válaszolni.

25. Alapvetően mindannyian azt állítják, hogy a 2005/85/EK irányelvet úgy kell értelmezni, hogy az irányelv által elismert hatékony jogorvoslat tárgyát csak a védelem iránti kérelem tárgyában hozott végleges határozat képezheti, nem pedig a kérelem gyorsabb vizsgálatát elrendelő határozat, annak kizárása nélkül, hogy a végleges határozat meghozatalakor a bíróság megvizsgálhassa bármely előkészítő határozat tekintetében a jogi kiigazítás lehetőségét. Ez az értelmezés másrészt teljes egészében összhangban állna az EJEE 6. és 13. cikkével.

26. A luxemburgi kormány az EJEE 13. cikkének lehetséges megsértését illetően megállapítja, hogy a strasbourgi bíróság ítélkezési gyakorlatának is megfelelően, a hatékony jogorvoslathoz való jognak mindig az Egyezmény által biztosított jog védelmére kell vonatkoznia, tehát álláspontja szerint nem lehet

úgy értelmezni, hogy az Egyezmény e 13. cikk alapján biztosítja a menedékjog iránti kérelemnek egy bizonyos eljárás keretében való vizsgálatához való jogot.

közigazgatási határozattal szemben nem biztosít bírósági jogorvoslatot.

27. A rendes és a gyorsított eljárás között a határozatok megtámadására nyitva álló határidők és az egy vagy kétfokú eljárás szempontjából fennálló eltérések tekintetében az eljárásban részt vevő kormányok és a Bizottság azzal érvelnek, hogy a hatékony bírói jogvédelem elve által megkövetelt minimumot már egyetlen bírósági határozat is teljesíti, anélkül hogy a tizenöt napos határidő az eset körülményeinek vizsgálata és mérlegelése alapján akár a strasbourgi bíróság, akár maga a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében sértené ezt az elvet.

A – Előzetes észrevétel

29. Álláspontom szerint azok a körülmények, amelyekben a kérdés formálisan megfogalmazódott, előzetes észrevételt tesznek szükségessé. A kérdést előterjesztő bíróság két különböző kérdés útján fogalmazta meg a felvetését, a másodikat csak arra az esetre, ha az első kérdésre nemleges választ kapna, vagyis ha a Bíróság megállapítaná, hogy a 2005/85/EK irányelv és a luxemburgi törvény között nincs ellentmondás. A második kérdés tulajdonképpen arra irányul, hogy az Unió másodlagos joga és a nemzeti jog közötti összhang megállapítása esetén lehetséges-e, hogy ugyanezen nemzeti jog mégis megsérti az Unió elsődleges jogát azáltal, hogy az utóbbi egészen konkrétan magába foglalja az EJEE 6. és 13. cikkének tartalmát.

VI – Értékelés

28. Ahogy az imént megállapítottam, a tribunal administratif du Grand Duché de Luxembourg a két egymást követő kérdés formájában lényegében azzal a kérdéssel fordul a Bírósághoz, hogy a 2005/85/EK irányelv 39. cikkével, vagy ha azzal nem, akkor az EJEE 6. és 13. cikkének mintájára bevezetett hatékony jogorvoslathoz való jog általános elvével ellentétes-e az a nemzeti rendelkezés, amely a nemzetközi védelem iránti kérelem gyorsított eljárásban való elbírálását elrendelő

30. Világos azonban, hogy ha – elméletileg és a fent ismertetett álláspontoknak megfelelően – a Bíróság megállapítja a másodlagos jog és a nemzeti jog összhangját, ebből a szempontból nem lehet megkérdőjelezni a nemzeti jogot anélkül, hogy ezzel egyidejűleg szükségképpen ne vitatnánk a másodlagos jog érvényességét.

31. A jelen esetben a hivatkozott másodlagos jog gyakorlatilag a 2005/85/EK irányelv 39. cikke, amely egyszerűen csak elismeri a hatékony jogorvoslathoz való jogot, amelyet át kell ültetni a nemzeti jogba. Amennyiben tehát az irányelvet megfelelően átültették a nemzeti jogrendbe, ez legalább az irányelv 39. cikkében előírt jogorvoslat garanciáját tartalmazni fogja. Következésképpen, ha mindennek ellenére – és amennyiben a második kérdésnek önálló jelentést kívánunk biztosítani – a nemzeti szabályozást és az Unió elsődleges jogát kell összehasonlítani, végeredményben az kérdőjeleződik meg, hogy a másodlagos jog biztosítja-e a jogorvoslat lehetőségét, és logikusan innen kell kezdenünk a kérdés megválaszolását. Ezt megelőzően érdemes jobban részletezni az imént kifejtett felvetést.

32. Ebben az értelemben világosnak tűnik, hogy az uniós jog által elismert hatékony jogorvoslathoz való jog sem tartalmában, sem hatályában nem különbözik azon közösségi rendelkezések vagy elvek függvényében, amelyek ezt az egyes esetekben kimondják. A kérdés nem lehet tehát az, hogy a menedékjog tárgyában a 2005/85/EK irányelv 39. cikke által elismert jogorvoslati joggal ellentétes-e valamely nemzeti rendelkezés, vagy ha nem, akkor a nemzeti rendelkezés ellentmond-e az Unió által ugyanezen tárgykörben a hivatkozott irányelv (27) preambulumbekzdésében a Római Egyezmény által ihletett „közösségi jogi alapelveként” meghatározott jogorvoslati joggal. Amennyiben ez lenne a kérdés, két különböző joggal állnánk szemben

és elfogadnánk annak lehetőségét, hogy a másodlagos jog olyan rendelkezése, mint a 2005/85/EK irányelv 39. cikke, anélkül, hogy érvényessége felmerülne, lehetővé teszi azt, amit az uniós jog egyik alapvető elve kizár.

33. Elvetve tehát az előbb kifejtetteket, arra a következtetésre kell jutnunk, hogy a tribunal adminisztratív valójában két kérdést tesz fel, bár nem az előzetes döntéshozatalra utaló határozatában megfogalmazott másodlagos jelleggel, és annak nem kizárólagos tárgya a luxemburgi törvény 20. cikke (5) bekezdésének és a 2005/85/EK irányelv összeegyeztethetőségének megítélése. Konkrétan a tribunal adminisztratív kérdése egyrészt kifejezetten arra irányul, hogy a 2005/85/EK irányelv 39. cikkével ellentétes-e a luxemburgi törvény 20. cikkének (5) bekezdése, másrészt pedig közvetetten arra, hogy amennyiben azok nem állnak ellentétben egymással, az említett nemzeti rendelkezés, és így maga a 2005/85/EK irányelv 39. cikke is az EJEE 6. és 13. cikke által ihletett, és az uniós jog alapelveként elfogadott hatékony jogorvoslathoz való joggal ellentétes-e; és az említett 39. cikk ezért érvénytelenségi hibában szenvedne az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Alapjogi Charta) 47. cikkében elismert alapvető jog megsértése miatt.

34. Úgy vélem tehát, hogy az előterjesztett kérdés megfogalmazása mindenesetre szükségessé teszi elsősorban annak vizsgálatát, hogy az alapvető jognak a 2005/85/EK

irányelv 39. cikkében foglalt megjelenítése jogi szempontból helyes-e, azáltal, hogy tiszteltben tartja e jognak az Alapjogi Charta 47. cikkében meghatározott tartalmát, és így közvetve e jognak az EJEE által meghatározott értelmét és hatályát. Ez azt feltételezi, hogy a kérdést előterjesztő bíróság másodlagosan előterjesztett kérdésére kell elsőként választ adni, amelyet újra kell fogalmazni a 2005/85/EK irányelv 39. cikkének az Alapjogi Charta 47. cikkére tekintettel való érvényességére irányuló kérdésként. A 2005/85/EK irányelv 39. cikke és az Alapjogi Charta 47. cikkének összeegyeztethetőségével kapcsolatban felmerülő valamennyi kétség tisztázását követően van értelme megválaszolni a jelen eljárásban elsőként előterjesztett fő kérdést⁵.

B – A 2005/85/EK irányelv érvényessége: az irányelv 39. cikkének az Alapjogi Charta 47. cikkével való összevetése

35. A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a hatékony bírói jogvédelem elve az uniós jog alapelveinek minősül, amely a tagállamok közös alkotmányos hagyományából következik, és amelyet az EJEE 6. cikkében is rögzítettek (többek között a 222/84. sz. Johnston-ügyben 1986. május 15-én hozott ítélet [EBHT 1986., 1651. o.] 18. és 19. pontja, a C-50/00. P. sz., Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ügyben

2002. július 25-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-6677. o.] 39. pontja, a 279/09. sz. DEB-ügyben 2010. december 22-én hozott ítélet [EBHT 2010., I-13849. o.] 29. pontja).

36. A hatékony jogorvoslathoz való jog az Alapjogi Charta 47. cikkébe alapvető jogként történő átvétele következtében a Lisszaboni Szerződés hatályba lépésével az EUSZ 6. cikk (1) bekezdése szerint „ugyanolyan jogi köttörővel bír, mint a Szerződések” és a tagállamok kötelesek azt tiszteletben tartani az uniós jog alkalmazásakor (az Alapjogi Charta 51. cikkének (1) bekezdése).

37. Az Alapjogi Charta 47. cikke alapján mindenkinek joga van a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz, ha megsértették az „Unió joga által biztosított jogait és szabadságait” ((1) bekezdés), és pedig olyan feltételek mellett, amelyek lehetővé teszik, hogy „ügyét a törvény által megelőzően létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja”, a tanácsadás, védelem és képviselőlet igénybevételének lehetőségével ((2) bekezdés), valamint adott esetben költségmentesség biztosításával ((3) bekezdés).

⁵ – Ez a felvetés közvetlen a német kormány beadványában fogalmazódik meg, amely a kérdést előterjesztő bíróság által másodlagos jelleggel előterjesztett kérdés vizsgálatával kezdődik.

38. Az EUSZ 6. cikk (1) bekezdése harmadik albekezdésének és az Alapjogi Charta 52. cikke (7) bekezdésének értelmében az Alapjogi

Charta 47. cikkének értelmezésékor figyelembe kell venni az Alapjogi Chartát kidolgozó Konvent elnöksége által eredetileg kidolgozott, Magyarázatok az Alapjogi Chartához elnevezésű dokumentumot. E dokumentum annak megállapítására szorítkozik, hogy az Alapjogi Charta 47. cikkének első bekezdése az EJEE 13. cikkén alapul, míg a második bekezdése az EJEE 6.1 cikkének felel meg, azonban mindkét esetben szélesebb körben érvényesül.

39. A fentiekből következően úgy vélem, hogy ezen Magyarázatok értelmezési értékén túl, a hatékony jogorvoslathoz való jog – azáltal, hogy az Alapjogi Charta 47. cikkével az uniós jog részévé nyilvánítja – önálló szerepet és létezését nyer, amint a hivatkozott rendelkezésben is kifejeződik, és nem korlátozódik pusztán az EJEE 6. és 13. cikkében foglaltak összegzésére. Más szóval tehát az alapvető jog – mármint az Unió által kimondott és biztosított jog – önálló tartalmat kap, melynek meghatározásában biztosan alapvető szerepet játszanak azon nemzetközi szerződések – ezek közül elsősorban az EJEE –, amelyek alapján megfogalmazódott ez a jog, és azon alkotmányos hagyományok is, amelyekből a hivatkozott jog ered, valamint velük együtt a jogállamot jellemző elvek fogalmi rendszere. Emellett semmi esetre sem lehet figyelmen kívül hagyni az uniós jog több mint fél évszázados vívmányai által megtestesített hagyományt, amely uniós jog jogrendszerként lehetővé tette a rá jellemző alapelvek kifejlődését.

40. Az EJEE 13. cikke ugyanis – mivel az a célja, hogy az EJEE-ben részes államok belső joga a nemzeti hatóságok előtti hatékony jogorvoslattal biztosítsa az EJEE által meghatározott jogok védelmét – megfogalmazása értelmében csak magában az EJEE-ben foglalt jogokra alkalmazható. Azonban nehezen elfogadható az, hogy – mivel az Alapjogi Charta 47. cikkének (1) bekezdése az említett rendelkezésen alapszik – hatálya kizárólag az Alapjogi Chartában meghatározott jogokra korlátozódna.

41. Fontosnak tartom tehát leszögezni, hogy a luxemburgi és a holland kormány álláspontjával szemben az a tény, hogy az EJEE 13. cikkében megkövetelt önálló eljárásjogi jogorvoslat csak az EJEE által biztosított jogok tekintetében érvényesül, semmilyen jelentőséggel nem bír a kérdést előterjesztő bíróságnak adandó válasz tekintetében.

42. Végeredményben az Alapjogi Charta 47. cikkében elismert jogorvoslathoz való jog tartalmát e jognak az EJEE által meghatározott értelmét és terjedelmét figyelembe véve kell meghatározni (az Alapjogi Charta 52.3 pontja), ezt követően hatályára azonban az Alapjogi Charta⁶ irányadó, azaz annak szövege alapján az „az Unió joga által biztosított jogok[ra] és szabadságok[ra]” terjed ki.

6 – Az Alapjogi Charta 52. cikkének (3) bekezdése értelmében mindig lehet szélesebb körű védelmet biztosítani, mint ahogy azt az EJEE teszi.

A jelen ügy szempontjából lényeges, hogy e jogot tehát kétségtelenül alkalmazni kell „a menedékkérő iránti kérelmekkel kapcsolatos döntések” tekintetében, mivel az, hogy ezek a határozatok „bíróság előtti hatékony jogorvoslat” tárgyát képezik, a 2005/85/EK irányelv (27) preambulumbekkezdése alapján nem más, mint a „közösségi jog egyik alapelveként” tükröződése, melyet végül az Unió Alapjogi Chartája elsődleges jogként határoz meg.

43. Ha a hatékony jogorvoslatához való jogot a bírósághoz fordulás lehetősége felől közelítjük meg, az Unió mindenkinek biztosítja a bírósághoz fordulás jogát az Unió által elismert jogokat és szabadságokat sértő bármely jogi aktussal szemben, hangsúlyt fektetve mindenekelőtt arra, hogy a jogorvoslat hatékony legyen, egyrészt abban az értelemben, hogy adott esetben jogilag képes legyen a hivatkozott sérelem helyreállítására, másrészt hozzáférhetőnek kell lennie, azaz annak tekintetében nem állapíthatók meg olyan feltételek, amelyek az igénybevételét ellehetetlenítenék vagy nagyon megnehezítenék.

44. Az Alapjogi Charta 47. cikkében elismert jog ezen, feltétlenül érvényesítendő tartalma megegyezik azzal, amely az EJEE rendelkezéseiből az Emberi Jogok Európai Bíróságának⁷ értelmezése szerint következik, amely tartalomhoz tökéletesen illeszkedik a 2005/85/EK irányelv 39. cikke, mely kifejezetten biztosítja „a menedékkérők részére a bíróság vagy

törvényszék előtti hatékony jogorvoslatához való jogot” a kérelmet elutasító közigazgatási határozatokkal szemben a rendelkezés (1) bekezdésében felsorolt bármely esetben, azaz érdemi, alaki vagy eljárásjogi okok miatt is.

45. A tagállamok eljárási autonómiájának elve alapján maga a 2005/85/EK irányelv 39. cikkének (2) bekezdése hívja fel a tagállamokat, hogy „határozzák meg a kérelmező által [...] a hatékony jogorvoslatához fűződő jog gyakorlásához szükséges határidőket és egyéb szabályokat”, a (3) bekezdésben pedig ezt részletezve kimondja, hogy „adott esetben nemzetközi kötelezettségeiknek megfelelően jogszabályokat alkotnak, amelyek tárgya” a jogorvoslat hatékonyságának biztosítása azáltal, hogy biztosítási intézkedések elrendelésével biztosítja annak eredményét.

46. Következésképpen nyilvánvaló, hogy a 2005/85/EK irányelv 39. cikke – amely összhangban van az Alapjogi Charta 47. cikkének, és ezáltal közvetett módon az Emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény követelményei által meghatározott hatékony jogorvoslatához fűződő jog minimális tartalmával – eleget tesz annak az érvényességi feltételnek, melyet az EUSZ 6. cikk (1) bekezdése ír elő valamennyi másodlagos jogszabály tekintetében azáltal, megállapítja, hogy az Alapjogi Charta „ugyanolyan jogi kötérről bír, mint a Szerződések”.

47. Emellett a 2005/85/EK irányelv 39. cikke az Uniót kötelező mindkét szinten eleget tesz

7 – E tekintetben általános jellel lásd van Dijk–van Hoof–van Rijn–Zwaak (szerk.), *Theory and practice of the European Convention on Human Rights*, 4. kiadás, Interscencia, Antwerpen, 2006.

e feltételnek. Egyrészt az adott tárgyra vonatkozó szabályozási hatáskör gyakorlásakor kifejezetten előírja a hatékony jogorvoslathoz fűződő jog alkalmazását a menekültstátusz megadásával vagy visszavonásával kapcsolatos eljárások során. Másrészt kötelezi a tagállamokat, hogy az eljárások szabályozására vonatkozó hatáskörüket különösen és mindenekelőtt a jog érvényesülését biztosító feltételeknek megfelelően gyakorolják, így az államok eljárási autonómiája nem válhat a hatékonyság akadályává.

van szó, mint a menekülti minőség feltételeinek egyértelmű hiánya (b) pont), a kérelem megalapozatlansága (c) pont) vagy a kiutasító határozat végrehajtásának elhúzására irányuló szándék (j) pont). Ezt az értelmezést támasztja alá *a contrario* az irányelv 23. cikkének (3) bekezdése, amely lehetővé teszi a gyorsított eljárás alkalmazását azokban az esetekben, amikor „a kérelem megalapozottnak tűnik, vagy a kérelmezőnek különleges igényei vannak”.

48. A 2005/85/EK irányelv 39. cikkének érvényességével kapcsolatos kétségek eloszlátását követően meg kell határozni, hogy ellentetes-e azzal a 2006. május 5-i luxemburgi törvény 20. cikkének (5) bekezdése, választ adva ezzel a tribunal administratif által előterjesztett első kérdésére.

C – Az irányelv 39. cikke hatályának értelmezése a 2006. május 5-i luxemburgi törvény 20 cikkének (5) bekezdésével való összehasonlításban

49. A 2006. évi luxemburgi törvény 20. cikkének (1) bekezdése gyakorlatilag a 2005/85/EK irányelv 23. cikkének (4) bekezdését idézi, amely összegyűjti a menedékjog iránti kérelmek gyorsított eljárásban való elbírálásának eseteit. Az irányelv 23. cikkének (4) bekezdésében felsorolt esetek értelmezéséből kitűnik, hogy a gyorsított eljárást a kérelmet elutasító határozattal kell lezárni, mivel olyan esetekről

50. Bár a rendelkezés nem zárja ki a kedvező határozat lehetőségét⁸, bizonyos, hogy a luxemburgi törvény 20. cikkében foglalt gyorsított eljárás valójában az előzetes elutasítást magában foglaló eljárásnak minősül. Erre figyelemmel az eljárást befejező határozattal szemben biztosítani kell a hatékony jogorvoslatot. Így rendelkezik a 2006. évi luxemburgi törvény 20. cikkének (4) bekezdése akkor, amikor előírja, hogy „[a] nemzetközi védelem iránti kérelem elutasítása tárgyában gyorsított eljárásban hozott határozatok ellen a tribunal administratifhez megváltoztatás iránti kereset nyújtható be”.

⁸ – A luxemburgi törvény 20. cikkének (2) bekezdése ugyanis megállapítja a jogorvoslathoz való jogot „[e]lutasító határozat esetén”, így nem zárja ki annak lehetőségét, hogy a gyorsított eljárást alátámasztó indokok ellenére az eljárás a kérelmezett nemzetközi védelem megadásával záruljon le.

51. Az a kérdés tehát, hogy magával a kérelem gyorsított eljárásban való elbírálását elrendelő határozattal szemben is biztosítani kell-e a jogorvoslatot, amit a luxemburgi törvény 20. cikkének (5) bekezdése kifejezetten kizár.

52. A 2005/85/EK irányelv 39. cikke (1) bekezdésének a) pontja úgy rendelkezik, hogy a tagállamok kötelesek biztosítani a menedékkérők részére „a kérelem ügyében hozott határozat[al]” szembeni hatékony jogorvoslathoz való jogot, így a jelen eljárásban a tribunal administratif ennek a konkrét kifejezésnek az értelmezését kéri, különösen azt, hogy ez kizárólag a kérelem tárgyában hozott végleges határozatot, vagy ezen kívül a kérelem gyorsított eljárásban való elbírálását elrendelő határozatot is magában foglalja.

53. A 2005/85/EK irányelv 39. cikkének szövege bizonyosan értelmezhető úgy, hogy „a kérelem ügyében hozott határozat” a menedékjog iránti kérelemmel kapcsolatban hozott bármely határozat. Erre tekintettel a kérelmezett menedékjog tárgyában hozott végleges határozattal kapcsolatos előkészítő és közbelső határozatokkal szemben is helye lenne önálló jogorvoslatnak.

54. Ez az értelmezés azonban nem lenne összeegyeztethető a menedékjog iránti

kérelmekkel kapcsolatos eljárások gyorsaságához fűződő érdekekkel. Egy olyan érdekekkel, amely az irányelv (11) preambulumbekkezdése alapján legalább annyira a tagállamoké, mint a menedékkérőké is, és amelynek értelmében a 2005/85/EK irányelv 23. cikke (2) bekezdésének rendelkezése szerint „[a] tagállamok biztosítják, hogy – a megfelelő és teljes vizsgálat követelményeinek sérelme nélkül – az ilyen eljárások a lehető legrövidebb időn belül lezáruljanak”⁹.

55. E teleológiai jellegű érvelésen túl magából az irányelv 39. cikkéből világosan kitűnik az arra irányuló szándék, hogy a megtámadható határozatok körét azon határozatokra korlátozzák, amelyek a menedékjog iránti kérelmet (A) érdemi okok, vagy adott esetben (B) olyan alaki vagy eljárásjogi indokok alapján való elutasítását vonják maguk után, amelyek kizárják az ügy érdemét érintő határozathozatalt.

56. A 2005/85/EK irányelv 39. cikke szerinti, „menedékjog iránti kérelem ügyében hozott

9 – Amint a görög kormány azt megjegyezte, beadványa 7–10. pontjában, a gyorsított eljárások gyakorlatának általános elterjedése következtében a nemzetközi és a tagállami hatóságok mindig igyekeztek biztosítani, hogy az eljárások gyorsasága semmiképpen ne sértse az egyéni jogok védelmét. A Bizottság helyesen emelte ki beadványa 54. pontjában, hogy az elfogadhatatlan és megalapozatlan kérelmek gyorsított elbírálását tökéletesen igazolja a kedvező határozatra érdemes kérelmek minél gyorsabb elbírálása. Mindez anélkül, hogy szükséges lenne egyetérteni a holland kormánnyal a beadványának 34–36. pontjában kifejtett eljárási kifogások részleteiben, amelyek álláspontja szerint felhozhatók az önálló fellebbezés létjogosultságával szemben.

határozat” fogalmába ugyanis számos olyan – az a) pont i., ii. és iii. alpontjába foglalt – határozat is beletartozik, amely – tekintettel a menedéjog iránti kérelem elfogadhatatlanságának megállapítására, illetve annak a határon történő elbírálására – egyenértékű az érdemben hozott, elutasítást tartalmazó végleges határozattal. Ugyanez vonatkozik azon egyéb határozatokra, amelyek a 2005/85/EK irányelv 39. cikke (1) bekezdésének b)–e) pontjában foglaltak alapján kifejezetten a hatékony jogorvoslathoz való jog szükségszerű tárgyát képezik: lezárt eljárás folytatásának elutasítása; ismételt menedéjog iránti kérelem további vizsgálatának megtagadása; menedéjog iránti kérelem visszavonását, elutasítását, vagy attól való elállást követő ismételt kérelem esetén a belépés engedélyezését megtagadó határozat; menekültstátusz visszavonását kimondó határozat.

57. A fentiekre tekintettel megállapítható, hogy a 2005/85/EK irányelv 39. cikke egyértelműen azokra a határozatokra összpontosít, amelyek a menedéjog iránti kérelem végleges sikertelenségét hordozzák.

58. Amennyiben a kérelemnek gyorsított eljárásban való elbírálását elrendelő döntés már megelőlegezi az érdemi határozat lényegét, nyilvánvaló, hogy e lényegnek hatékony jogorvoslat tárgyát kell képeznie. Márpedig ebből nem következik szükségszerűen az, hogy az említett eljárási jogorvoslatnak feltétlenül a gyorsított eljárást elrendelő határozat ellen lenne helye, és haladéktalanul a hivatkozott határozat meghozatalát követően. A lényeg az, hogy amennyiben érdemi döntést

tartalmaz, ez a határozat is jogorvoslat tárgyát képezhesse, mielőtt még a menedéjog iránti kérelem elutasítása jogerős és végleges, és következésképpen végrehajtható lesz¹⁰.

59. Ebből következően a 2005/85/EK irányelv 39. cikke főszabály szerint nem követeli meg azt, hogy a nemzeti jog különleges vagy önálló, vagy ha úgy tetszik „közvetlen” jogorvoslatot biztosítson a menedéjog iránti kérelem gyorsított eljárásban való elbírálását elrendelő határozatával szemben.

60. Egy kivétel azonban mégis van: a gyorsított eljárást megalapozó indokok a bíróság előtt utólag valóban megtámadhatóak legyenek olyan jogorvoslattal, melynek tárgyát képezheti a menedéjog iránti kérelemmel kapcsolatos eljárást lezáró végleges határozat.

61. Ha nem így lenne, és – amint azt a tribunal adminisztratív értelmezi – a 2006. évi törvény 20. cikkének (5) bekezdése alapján a gyorsított eljárást megalapozó indok ki lenne zárva a felülvizsgálat alól, ebből arra kellene következtetni, hogy az ilyen következmény ellentétes az uniós joggal.

10 – Az olyan jogorvoslat tárgyát, amelynek az Alapjogi Charta 47. cikke és a 2005/85/EK irányelv 39. cikke alapján hatékonyknak kell lennie, és ezért alkalmasnak kell lennie arra, hogy következtében a közigazgatási eljárásban végzett cselekményeket visszavonják, vagy a bíróság helyt adjon a közigazgatási eljárásban elutasított kérelemnek.

62. Még tisztázni kell, hogy a vizsgált nemzeti szabályozás ellentétes-e az uniós joggal, arra figyelemmel, hogy a rendes eljárással szemben a gyorsított eljárás olyan eltéréseket rejt magában, amelyek a hatékony jogorvoslathoz való joga szempontjából kedvezőtlenebb feltételeket biztosítanak a menedékkérő számára, mivel annak gyakorlására csak tizenöt napos határidő áll rendelkezésre, és az csak egyfokú eljárásban érvényesíthető.

63. Egyrészt abból a körülményből kifolyólag, hogy a keresetindítási határidő a rendes eljárásban hozott határozatok esetén egy hónap, míg gyorsított eljárás esetén tizenöt nap, nyilvánvaló, hogy – a Bizottság érvelésével összhangban – annak kell jelentőséget tulajdonítani, hogy a rendelkezésre álló határidő gyakorlati szempontból elegendő legyen a hatékony jogorvoslat elkészítésére és benyújtására, azonban nem állítható, hogy ez nem így van a tizenöt napos határidő esetén, amely a rövidített eljárásokban megszokott, valamint teljesen ésszerű és arányos a szóban forgó jogokhoz és érdekekhez képest, amikor az eljárási határidők elégséges voltának mérlegeléséről van szó¹¹.

64. A fenti megállapítások alapján mindig a nemzeti bíróságnak kellene megállapítania, hogy – amennyiben adott helyzetben az eset körülményeire tekintettel a hivatkozott határidő nem bizonyul elegendőnek – ez az egy tényező elegendő ok lehet-e arra, hogy helyt adjon a menedékkérelmi kérelem gyorsított eljárásban való elbírálásának elrendeléséről

hozott közigazgatási határozattal szemben (közvetett módon) előterjesztett jogorvoslati kérelemnek, és így a keresetnek helyt adva a kérelem elbírálását rendes eljárásra utalja.

65. Másrészt és az abból eredő különbséget illetően, hogy az érintett csak a rendes eljárás során hozott határozat esetén rendelkezik a kétfokú bírósági eljárás lehetőségével, nem kevésbé nyilvánvaló, hogy a mi szempontunkból csak az számít, hogy legalább egy bírósági fok legyen, mert ezt biztosítja a 2005/85/EK irányelv anélkül, hogy az EJEE ennél többet írna elő¹², és a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának – az alapvető jogok tartalmának kialakításakor gyakorlatilag az összes tagállamra nézve meghatározó – 14. cikke sem biztosítja ezt a büntetőeljáráson kívül, amelyről a jelen esetben nincs szó.

66. Végeredményben úgy vélem, hogy a 2005/85/EK irányelv 39. cikkével, amely tökéletesen összhangban van az Alapjogi Charta 47. cikke által biztosított alapvető joggal, főszabály szerint nem ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, mint a 2006. május 5-i luxemburgi törvény 20. cikkének (5) bekezdése.

11 – Többek között az EJEB 2000. október 26-i, Kudla kontra Lengyelország ítélete és a 2003. július 24-i, Ryabikh kontra Oroszország ítélete.

12 – Így az EJEB 2007. május 9-i, Homann kontra Németország ítélete.

VII – Véggövetkeztetések

67. Az előző megállapításokat figyelembe véve azt javaslom a Bíróságnak, hogy a következő választ adja a tribunal adminisztratív által előterjesztett kérdésekre:

- „1. A 2005/85/EK irányelv 39. cikke összhangban áll az Alapjogi Charta 47. cikkében foglaltakkal.

2. A 2005/85/EK irányelv 39. cikkével nem ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, mint amelyet a Luxemburgi Nagyhercegség területén a menedékjogról és a védelem egyéb formáiról szóló, 2006. május 5-i módosított törvény 20. cikkének (5) bekezdése vezetett be – amelynek alkalmazásában a menedékkérő nem élhet önálló bírósági jogorvoslással a közigazgatási hatóságnak a nemzetközi védelem iránti kérelmének gyorsított eljárásban való elbírálását elrendelő határozatával szemben –, amennyiben az ezen előkészítő határozatban előzetesen értékelt elutasítási indokok bíróság előtt valóban megtámadhatóak olyan jogorvoslással, amelynek minden esetben tárgyát képezheti a menedékjog iránti kérelemmel kapcsolatos eljárást lezáró határozat.”